

Kapitel 14

Facklig organisering

Ingenting genomförs mot arbetarnas vilja

Kubas fackliga rörelses historia

Den kubanska arbetarklassens långa kamptradition är inte unik, men ovanlig för latinamerikanska förhållanden. Kampen har förts från de första lokala fackföreningarnas bildande i mitten av 1800-talet, över bildandet av *Confederación de Trabajadores de Cuba, CTC* – 1939, och fram till den nuvarande fackliga centralorganisation – *Central de Trabajadores de Cuba, CTC* – Kubas Arbetares Centralorganisation.

Havannas arbetarförbund bildades 1920. Fem år senare grundades, som ett svar på president Gerardo Machados förtryckarpolitik, *Nationella Arbetarförbundet* (*Confederación Nacional Obrera de Cuba, CNOC*). Arbetarförbundet hade kommunistisk ledning. Där organiserades mer än hälften av arbetarna.

Depressionen som började 1929 drabbade sockerarbetarna på Kuba hårt. De svarade med organisering, protestmarscher och strejker. Revolutionära studenter deltog i kampen. Diktatorn Machado flydde från landet. USA agerade i kulisserna, och ett par olika marionetter prövades på presidentposten. Inte heller de kunde stoppa strejkerna och revolutionskampen.

Över 200.000 sockerarbetare strejkade. 36 sockerbruk ockuperades och försvarades av arbetarmilis. I det läget genomförde en ung sergeant, Fulgencio Batista, en militärkupp, och olika politiska grupperingar samlades kring honom. Regeringen som skapades var politiskt blandad. Reformvänlige presidenten Ramón Grau tillmötesgick arbetarna med åtta timmars arbetsdag. Den vänsterradikale Antonio Guiteras drev igenom slopandet av Plattillägget.

USA:s ambassadör utvecklade sina kontakter med Batista som blev USA:s starke man. Med USA i ryggen gjorde Batista återigen statskupp i januari 1934 och tvingade Grau på flykten.

Men folkets protester växte. Storstrejken i mars 1935, med en halv miljon arbetare, krävde demokratiska rättigheter och sociala reformer. Strejken krossades med våld. Arbetarledare terroriserades och mördades. Antonio Guiteras, som tidigare ingått i Graus regering, mördades av Batista i maj 1935.

De revolutionära organisationerna och fackföreningarna tog vara på erfarenheterna och arbetet för en enhetsfront tog ny fart. Den fackliga

organiseringen på arbetsplatserna byggdes ut. Kamp togs till försvar för arbetarnas rättigheter. De organiserade arbetarnas växande styrka tvingade regeringen till eftergifter. 4000 politiska fångar frigavs. Det blev tillåtet att fritt bilda fackföreningar. Kommunistpartiet blev lagligt. Arbetarnas organisering nådde en höjdpunkt när 1500 representanter för 789 fackföreningar runtom på Kuba samlades till kongress i januari 1939 och bildade *Confederación de Trabajadores de Cuba* – CTC – dvs. Kubas Arbetares Förbund. Detta var en milstolpe i skapandet av enhet i kampen.

Året därpå samlades valda delegater från olika partier till en konstituerande församling för att besluta om en grundlag för Kuba. Den beslutade grundlagen byggde på nationell självständighet, social rättvisa och stipulerade att storgodsens arealer måste begränsas. Lika lön för lika arbete och andra arbetarkrav angavs i denna grundlag, liksom strejkrätten. Ett genomförande av lagen skulle emellertid kräva en uppföljning med lagstiftning om verkställandets detaljer.

Den anti-fascistiska rörelsen växte under andra världskriget. CTC växte till 1200 medlemsorganisationer 1945 och hade då 220.000 medlemmar.

Denna arbetarrörelse kunde inte accepteras av USA och dess storbolag på Kuba. Kalla krigets politik och McCarthys häxjakt på alla som kunde ges etiketten kommunister sträckte sig också in i Kuba under åren efter andra världskriget. Presidenten Ramón Grau utvecklade en alltmer arbetarfientlig politik. Med hjälp av gangsterligor mördades dussintals arbetar- och bondeledare, deras kontor plundrades på pengar etc. På det sättet etablerade maktavarna gula arbetsgivarstyrda officiella fackföreningar. Dessa tog över CTC:s ledning och stödde Batistas statskupp 1952. För att försvara sig organiserade arbetarna hemliga underjordiska fackföreningar.

De revolutionära underjordiska fackföreningarna kämpar med Fidel

De underjordiska fackliga organisationerna som växte fram blev betydelsefulla bundsförvanter till 26:e juliörelsens gerilla i Sierra Maestra och deltog

i kampen i städerna. Slutpunkten för denna kamp blev den generalstrejk, som den andra januari 1959, dvs. dagen efter revolutionens seger, omintetgjorde ett kontrarevolutionärt kupp försök.

Många av de korrumpierade gula fackliga ledarna lämnade landet tillsammans med Batista. De andra sparkades ut ur CTC och nya valdes, många av dem med erfarenhet från den underjordiska kampen i 26 juli-rörelsen.

Arbetarmakten konsolideras

Efter revolutionen kunde arbetarna samlas öppet på stormöten på varje arbetsplats för att försvara sina gemensamma intressen.

1960 blev den revolutionära regeringen tvungen att nationalisera en lång rad USA-ägda företag, t.ex. oljebolag, som vägrade raffinera råolja som Sovjetunionen levererade. Mot erbjudande om ersättning nationaliserades 1960 en lång rad USA-ägda och andra utlandsägda företag. Det gällde sockerbruk, banker, tele- och elbolag, och ytterligare 383 stora företag. Särskilt i dessa hade arbetarna en stor uppgift i att hindra sabotage och säkra produktionen i samarbete med industriministeriet där Che Guevara var minister.

Med revolutionen var otryggheten och grundlösa uppsägningar borta. Hundratusentals arbetslösa gavs arbete. På kvällarna satt tiotusentals på skolbänken för att lära sig teknik, planering, ekonomi etc. Sovjetunionen tog emot kubaner för teknisk utbildning och gjorde stora ansträngningar för att leverera nödvändiga reservdelar. På stormötena på arbetsplatserna där allas synpunkter var viktiga, där konsoliderades revolutionen. Det gällde att producera det som behövdes. Istället för att vara fackligt organiserad efter yrke, vilket innebär att det kan vara flera fack på samma arbetsplats, var det naturligt att alla på samma arbetsplats organiserade sig i samma fackförening. Enhet, som är nödvändig för revolutionens styrka gällde självklart också inom produktionen.

I detta nya samhälle hade arbetarnas fackföreningar en annan roll än i det samhälle där arbetarna stred mot företagsägarnas främsta drivkraft att maximera vinsten. Det var två roller fackföreningen nu hade:

- Till försvar för revolutionen var fackföreningen en pådrivare av produktionen och utbildningen av arbetarna
- Som arbetarnas organisering på arbetsplatsen hade fackföreningen till uppgift att slå vakt om arbetarnas intressen och rättigheter.

Arbetarmakten organiserar sig för att utveckla socialismen vidare: CTC:s 13:e kongress 1973

I sitt tal den 26 juli 1970 gick Fidel Castro in på brister i samhället. Den stora nationella samlingen för att ro hem sockerskörden med målet 10 miljoner ton – man nådde 8,5 miljoner – visade på att alla inte kände sig riktigt delaktiga i de detaljbeslut de var berörda av och hade att verkställa till hundra procent. Samhällets kanaler för synpunkter, dialog och beslutsfattande behövde utvecklas vidare för att kubanerna gemensamt skulle kunna vidareutveckla sitt socialistiska samhälle. T.ex. i varje kommun hade man en kommunal *Kommitté för samordning, verkställande och kontroll* (JUCEI). Till denna var knuten ordförandena för folkrörelserna i kommunen, och dessutom valdes ytterligare representanter för folket in på massmöten. Detta behövde förfinas så att alla kunde bli bättre involverade. Fidel Castro sa i sitt tal den 26 juli 1970 att nu gällde det att institutionalisera revolutionen.

I fackföreningsrörelsen och alla de andra folkrörelserna tog man tag i denna uppmaning att utveckla revolutionen vidare. Under det kommande året hölls tiotusentals möten på arbetsplatserna. Man valde 33.815 nya fackklubbsstyrelser. 152.274 nya ledamöter valdes bland 297.372 nominerade. Fackföreningsrörelsens roll i revolutionen diskuterades i fackklubbarna och vidare på fackföreningskonferenser. Detta utmynnade i den första nationella fackföreningskongressen efter revolutionens seger (CTC:s 13:e) i november 1973. På kongressen 1973 diskuterades och beslutades ett fackligt handlingsprogram:

Fackliga handlingsprogrammet 1973

Om lönesystem och fördelningsprinciper

”Lön ska utgå efter arbetets kvalitet och kvantitet. Den som gör mer och den som gör ett bättre jobb måste få mer.”

Effektiviteten i och kvaliteten hos det utförda arbetet ska vara normgivande för löns storlek. Detta medför att de grupper som det finns stort behov av i samhällsbygget och som samtidigt har utbildning och specialistkompetens får en högre lön. Övertidsarbete bör undvikas. Beordrad övertid ska betalas.

När man jämför lönevillkor i Kuba med andra länder måste man ha i minnet att lönen inte är lika avgörande för levnadsvillkoren som t.ex. i Sverige. På Kuba är boendekostnader och kostnader för uppehållet låga. Utbildning och hälsovård är helt gratis.

Om frivilligt arbete

I kampen mot underutvecklingen har många kubaner deltagit i stor omfattning i frivilligt, obetalt arbete. För många arbetare har detta emellertid kommit att innebära långa och tunga arbetsdagar. Ibland har det frivilliga arbetet varit illa planerat och administrerat.

Fackföreningarna ska utvärdera det frivilliga arbetet. Dåligt planerat arbete rapporteras till högre facklig instans. I jordbruksarbetet, främst under sockerskörden, och i bostadsbyggandet kommer det frivilliga arbetet att vara vanligt även i framtiden.

Om ersättning vid sjukdom och pension

Om arbetare skadas på arbetsplatsen erhåller de 70 procent av sin lön om de vårdas i hemmet och 60 procent om de vårdas på sjukhus. Ersättning för sjukdom utgår under upp till 52 veckor. Därefter får arbetaren pension. I det längsta ska pensionering undvikas, och handikappade ska beredas arbete.

Om rättigheter och skyldigheter

Fackföreningen ska försvara sina medlemmars intressen och verka för att arbetet organiseras bättre, för att uppnå bättre produktionsresultat.

Alla arbetsplatser ska ha ettåriga kollektivavtal. I dessa finns även regler för konfliktlösning om problem skulle uppstå på arbetsplatsen. Tvister som ej kan lösas på arbetsplatsen förs vidare till en högre nivå.

Om deltagande i beslutande organ

Arbetarna ska vara representerade i arbetsplatsens ledningsråd. Där bestäms produktionsplanerna efter diskussion bland arbetarna. Men arbetarna i ledningsrådet får ej förvandlas till "ledningsrådets representanter inför arbetarna".

Alla arbetare ska delta i produktionsmötena som hålls var eller varannan månad. De leds av facket och behandlar alla problem som uppstår inom produktionen. Mötets förslag vidarebefordras till arbetsplatsens administration, som på näst följande möte ska rapportera vilka åtgärder som vidtagits.

Om kvinnors och ungdomars arbete

Fackföreningarna ska samarbeta med verkstads-skolor och andra yrkesinriktade skolor, och arbetsplatserna ska ge plats åt lärlingar för att slussa in ungdomar i yrkeslivet.

Kvinnor avråds från vissa tyngre yrken som kan innebära hälsorisker, som t.ex. gruvarbete. Tendensen att utesluta kvinnor från vissa yrken kritiserar dock som ett utslag av *machismo*, den traditionella manlighetsmyten. Kvinnosektionerna inom fackföreningarna ska se till att beslut för att förbättra kvinnornas arbetsvillkor förverkligas.

Om socialistisk tävlan

"Socialistisk tävlan för att bygga det nya samhället är värdefull för fackföreningsrörelsen för att förverkliga revolutionens mål". Den socialistiska tävlan innebär att landets arbetsplatser tävlar sinsemellan för att uppfylla produktionsplanerna, höja arbetets kvalitet, delta i frivilligt arbete och i studier. Ett par gånger om året utvärderas arbetet. Vinnaren får en hederstitel. Även på den enskilda arbetsplatsen finns samma socialistiska tävlan mellan arbetarna.

Om internationell solidaritet

CTC uttalar sitt stöd för varje stat, parti och organisation som kämpar mot varje form av kolonialism och imperialism. I praktisk handling innebär detta manifestationer på arbetsplatserna till stöd för kampen i hela världen.

På fabriker och sjukhus skapas, genom utställningar och affischer, en medvetenhet om att kampen i tredje världens länder också är Kubas kamp. Tiotusentals läkare, ingenjörer, lärare, från arbetsplatserna på Kuba har deltagit med sitt yrkeskunnande som internationalister för att bistå folken i andra länder.

Om fackföreningsrörelsens självständighet

Fackföreningsrörelsen är en självständig och självfinansierad organisation och inte en del av statsapparaten eller någon partiorganisation. Alla arbetare har samma rättigheter och skyldigheter inom fackföreningarna.

CTC:s organisation och arbetssätt

Innan folkomröstningen om den nya grundlagen 1976 hade 1975 en ny administrativ indelning införts med 169 kommuner och 14 provinser. Fackföreningsrörelsen organiserade sina lokala och regionala konferenser enligt denna geografiska indelning. Fackföreningsavdelningar finns på alla arbetsplatser. Medlemskap är frivilligt. De allra flesta på arbetsplatserna är medlemmar. CTC har ca 3 miljoner medlemmar i de 19 nationella fackförbunden. Även om man inte är medlem har man rätt att delta i de månatliga produktionsmötena på arbetsplatsen, delta i valet av arbetarrepresentant till arbetsplatsens kommitté för arbetarrättvisa (instans för överklaganden) m.m. Den minsta organisationsenheten är fackklubben. Under senare tid har man delat upp stora klubbar i två eller flera klubbar för att få bättre kontakt mellan de valda ledarna och arbetarna. Arbetarna nominerar på möten med alla arbetare, och där sker val – hemliga val – av ledarna. Det är två och ett halvt år mellan valen. På en stor arbetsplats, med flera fackklubbar med var sin ledning, har man en gemensam

fackförening med en egen ledning som nomineras och väljs genom hemliga val av medlemmarna.

Ministeriet för arbete och socialförsäkring fastställer baslöner. En genomsnittslön för en arbetare i produktionen är 250 pesos, och 550 pesos är lönen för en departementschef. Löneförhandlingar sker på flertalet arbetsplatser årligen eller vartannat år. Dessa förhandlingar blir alltmer betydelsefulla allteftersom det går framåt med den pågående decentraliseringen av beslutsfattande och av möjligheterna att ta initiativ lokalt. Det finns inget i kubansk lagstiftning som i sig förbjuder fackföreningarna att strejka.

Nationell kongress hålls vart 5:e år, och i perioden mellan kongresserna organiseras konferenser på provins- och kommunnivå.

Specialperioden

CTC:s 17:e kongress 1996

Specialperioden och bristsituationen när det gällde råvaror för produktionen, drivmedel etc., innebar stora prövningar för arbetarna. Många arbetare blev sysslösa, även om deras lön och trygghet fanns kvar. I detta läge var CTC:s 17:e kongress betydelsefull

Kongressen hölls i april 1996 med 1900 ombud. Program- och resolutionsförslag hade under ett års tid diskuterats i fackföreningarna på 81.000 arbetsplatser över hela Kuba. Bland diskussionsämnena var arbetstillfällen, löner, turism, kvinno- och ungdomsfrågor och sockerskörden. Också förekomsten av nya sociala problem som den ekonomiska krisen och turismen fört med sig diskuterades: stölder, korruption, prostitution, tiggande barn och ideologisk förflackning. Kongressens paroll var: *Se puede mucho juntos* – Tillsammans kan vi göra mycket.

Pedro Ross, CTC:s ordförande, förklarade: "Detta är en politisk kongress, för dess syfte är att försvara revolutionen och socialismen. Vi måste bli starkare politiskt, ideologiskt och ekonomiskt. Kongressen är historisk, för vår stora utmaning är att vi måste nå maximal effektivitet och produktivitet. Samtidigt måste vi behålla den sociala rättvisan. Det är en kombination som ännu ingen har lyckats med, men vi ska bevisa att det går. Det viktigaste för kongressen är att besluta hur arbetarna och fackföreningarna ska tackla förändringarna i samhället. Vi måste analysera hur vi under de nya villkor som råder ska bevara den enighet som är förutsättningen för vår styrka. Och vi måste besluta vad vi måste göra tillsammans med hela folket och dess organisationer för att under alla omständigheter garantera arbetarnas makt, genom arbetarna och för arbetarna."

Kampen för idéerna CTC:s 18:e kongress 2001

Vid den 18:e kongressen som hölls den 29-30 april 2001 hade CTC 3 miljoner medlemmar i 19 medlemsförbund och 84.000 arbetsplatsorganisationer.

Huvudtemat för kongressen var *kampen för idéerna*, det offensiva försvaret av det socialistiska samhällssystemet. Se även sid 78.

På kongressen deltog 1.675 delegater, varav 39 procent var kvinnor. Det var 7,6 procent fler kvinnor än vid kongressen 1996. Den yngste delegaten var 23 år och den äldste 81 år. 400 gäster deltog från 58 länder, varav 100 från USA

På dagordningen stod bl.a. diskussioner om ALCA (FTAA på engelska), det nya frihandelsavtalet som USA försöker tvinga på de latinamerikanska länderna.

* * * * *

CTC:s representant talar:

Joaquín Bernal – tobaksarbetare

Joaquín Bernal började som tobaksarbetare vid 14 års ålder. Nu är han internationell sekreterare hos CTC. Under Batista-tiden sattes han i fängelse efter en facklig demonstration. Under ett besök i Sverige våren 1997 berättade han hur fackföreningsrörelsen fungerar.

Revolutionen har erkänt den fackliga rörelsen som den verkliga företrädaren för arbetarna. Sedan segern har den principen följts att alla lagar och lagliga åtgärder skall diskuteras med arbetarna och med fackföreningarna innan de beslutas av Kubas parlament, Nationalförsamlingen, och regering. Och nu, efter 35 år, finns det inte ett exempel på Kuba där någon lag eller lagändring har genomförts mot arbetarnas vilja.

Demokratiska fackliga val

– Alla fackliga ledare är valda av fackföreningens medlemmar genom direkta och hemliga val. Det finns 355.000 fackliga ledare. Något mer än 10 procent av arbetarna har av sina arbetskamrater getts ett fackligt förtroendeuppdrag av något slag. De väljs demokratiskt. Arbetarna nominerar vem de vill. En valsedel görs med en lista på alla föreslagna kandidater. Alla medlemmar röstar i en hemlig valprocedur, kryssmarkerar namnen på dem de vill välja. Sitt val av generalsekreterare, dvs. ordförande, markerar de med två kryss. Det måste alltid finnas minst dubbelt så många kandidater som det antal som skall väljas. De som har fått mest röster blir valda. Men de måste var och en få mer än 50 procent av rösterna.

Medlemsavgifter enda inkomstkällan

– CTC är en självfinansierande organisation. Vi tar inte emot subventioner, varken från staten, från det kommunistiska partiet eller från någon internationell organisation.

Alla som arbetar fackligt på heltid får sin lön från den egna fackliga organisationen, samma lön som i det vanliga jobbet. Vår enda inkomst är medlemsavgifterna. Medlemmarna betalar en procent av sin lön till fackföreningen. Vi har inga ekonomiska rörelser eller företag som vi kan få in pengar på. Det är dessutom förbjudet. Lagen säger att vi får ha de företag som vi behöver för det fackliga arbetet, som tryckerier, eller små hotell där våra medlemmar kan bo. Men vi får inte ha hotell för turister eller tryckerier för att tjäna pengar. Vi kan äga våra egna fastigheter och ha verkstäder där vi fixar våra fordon och såna saker.

Inget obligatorium

– I den fackliga rörelsen betalar arbetarna medlemsavgifterna direkt ur sina egna fickor, de dras inte på lönen. Arbetaren måste själv gå och betala sin medlemsavgift.

De så kallade fria fackföreningarna före revolutionen tog in medlemsavgifterna genom att företaget gjorde avdrag på lönen. Detta gillade inte arbetarna. När det kalla kriget startade vid mitten av 1940-talet kom de nordamerikanska fackföreningarna in och ville ta över ruljangsen. De förföljde och mördade de ledare som hade blivit valda av arbetarna. De tvingade på oss de fackliga företrädare som senare flydde ur landet med diktatorn Batista. Arbetarna hade inte lust att betala medlemsavgifter till sådana organisationer.

Då infördes lagen om obligatorisk medlemsavgift. Det medförde att många arbetare – inte alla, men de mest medvetna – betalade två medlemsavgifter. Dels den som de tvingades betala genom lagen, och sen ytterligare en avgift som de betalade frivilligt till de fackliga ledare som drev den underjordiska kampen mot Batistas diktatur.

Efter revolutionens seger infördes systemet med den frivilliga medlemsavgiften. Några har sagt att detta är ett primitivt och arbetskrävande sätt att få in medlemsavgifterna. Det skulle vara mycket mer praktiskt och funktionellt om man överlät till företaget att automatiskt dra av fackföreningsavgiften från lönen. Men arbetarna har aldrig godkänt något sådant. Och detta är ett mycket starkt vapen som arbetarna har. Vi kan se om det börjar gå neråt. Om det blir problem att få in avgifterna förstår vi att det inte står rätt till på den arbetsplatsen. Nästan alltid beror det på att fackföreningen inte gör sitt jobb. Medlemmarna

Joaquin Bernal, Internationell sekreterare i CTC, berättar om Kubas fackliga organisering på ett medlemsmöte i Svensk-Kubanska Föreningen Göteborg i maj 1997

visar detta genom att inte betala medlemsavgifterna. Detta är väldigt viktigt för oss.

Det betyder inte att fackföreningarna alltid är perfekta. Vi har många problem. Det finns fackliga företrädare som inte alls driver den politik de borde göra. Men i majoriteten av fallen gör de vad de skall, och inbetalningen av medlemsavgifter är mycket hög. Mer än 95 procent av arbetarna betalar varje månad sin avgift.

Facket deltar i samhällspolitiken

– Den kubanska fackföreningsrörelsen måste ta hand om allt som rör arbetarna. Vi måste se på lönen, på arbetsvillkoren och livsvillkoren, på arbetarskyddet och organiseringen av arbetet. Vi representerar arbetarna gentemot företaget och gentemot alla statliga och andra institutioner. Vi diskuterar kollektivavtalet med arbetarna, med företagen och med regeringen. Vi spelar också en politisk roll. Vi diskuterar politiska frågor som gäller hela folket. Under den senaste tiden har vi spelat en viktig roll i diskussionerna om de ekonomiska reformerna. Kuba har infört en lag som gäller utländska investeringar. Vi diskuterade detta med alla arbetarna innan den genomfördes. (*Arbetarparlament* kallar kubanerna detta stora rådslag.) Många arbetare ansåg att det fanns felaktigheter i projektet. Vi hade möjligheter att ställa samman de kritiska synpunkterna och lägga fram dem för regeringen innan lagförslaget togs. Resultatet blev ett nytt kapitel i lagen, ett mycket viktigt kapitel om att alla utlänningar som investerar på Kuba måste respektera arbetslagstiftningen. Det innebär att företagaren måste erkänna den fackförening som arbetarna väljer. Vi vet ju att det finns många utländska företag som helst vill ha sin egen fackförening eller kanske inte någon fackförening alls. Detta är ett exempel på

hur fackföreningarna har haft ett inflytande på den politiska processen. Det finns många andra exempel.

CTC har ordförandeskapet i de kommissioner som sammanställer listorna på valbara kandidater till provinsförsamlingarna och till Kubas parlament, Nationalförsamlingen.

Internationella kontakter

- Vi har kontakter med alla fackliga landsorganisationer som vill ha kontakter med oss. Vi deltar aktivt i den internationella fackliga organisationen med säte i Genève. Men inte så aktivt som vi skulle vilja, eftersom vi har ekonomiska begränsningar särskilt när det gäller flygbiljetter och utlandsbesök som måste betalas i hårdvaluta.

Facklig enhet

Fackföreningsrörelsen CTC på Kuba har en annorlunda roll jämfört med i länder dominerade av privata företag. Folket på Kuba styr och kontrollerar landets företag genom sina valda representanter i Folkmakten: National-, provins- och kommunförsamlingarna. CTC får således en dubbel roll, eftersom medlemmarna är både företagsägare och anställda. Det gäller dels att främja företagets framsteg i nationens intresse, och dels att skydda och förbättra arbetarnas välfärd.

CTC och de olika fackföreningarna är självständiga organisationer. Men det finns starka relationer med statens organ och kommunistpartiet. Detta fungerar i praktiken som kanaler för information, diskussion och inflytande.

Ända sedan revolutionen 1959 har stora nationella rådslag med 100-tusentals möten varit en röd tråd i demokratin. Dessa *arbetarparlament* har under de senaste tio åren haft avgörande inflytande. Exempelvis: Ett lagförslag som skulle gett samriskföretag rätt att själva anställa och betala arbetare ratades av fackföreningsrörelsen. CTC förordade en solidarisk lösning. Kubanerna som arbetar på samriskföretagen (som kan vara till hälften ägda av utländska företag) är anställda av ett statligt organ *Empresa Empleadora*. Samriskföretaget betalar i hårdvaluta till Empresa Empleadora, som i sin tur betalar kubanska avtalslöner i pesos till de anställda. På så sätt kommer hårdvalutan hela befolkningen till del för import av viktiga varor utifrån, och man motverkar uppkomsten av ojämlikhet. Ungefär 5 procent av de anställda på Kuba arbetar på samriskföretag.

Kontrarevolutionärerna i Miami m.fl, som motsätter sig Kubas socialism, agerar för att fria fackföreningar (givetvis med propagandastöd och pengar från västvärlden) skall få agera fritt på Kuba. Avsikten är endast att splittra och motverka den enhet som kubanerna under sekler kämpat för.